

ΑΓΝΩΣΤΟΥ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΥΜΠ ΠΙΤΕΡ (Αγγλία)

Η ιστορία που ακολουθεί είναι «αληθινή» με την έννοια ότι είναι παρμένη από ένα φυλλάδιο δεκαέξι σελίδων το οποίο τυπώθηκε στο Λονδίνο το 1590 και υποτίθεται ότι εξιστορεί πραγματικά γεγονότα, όντας ακριβής μετάφραση ενός παρόμοιου γερμανικού, και από το οποίο κανένα αντίτυπο δεν έχει διασωθεί. Στην Ευρώπη, οι δίκες και οι εκτελέσεις ανθρώπων, ανδρών και γυναικών, που κατηγορήθηκαν και θανατώθηκαν για μαγεία, λυκανθρωπία ή σατανολατρεία δεν είναι, όπως λανθασμένα πιστεύουν πολλοί, φαινόμενο του Μεσαίωνα, αλλά κυρίως της πρώιμης σύγχρονης περιόδου, και έφτασαν στο αποκορύφωμά τους κατά τον δέκατο έβδομο αιώνα. Ήταν άραγε ο Πίτερ Στουμπ ένας παράφρων κατά συρροήν δολοφόνος, ένα θύμα των περιστάσεων ή ένας πραγματικός αιμοδιψής λυκάνθρωπος; Όπως κάθε καλή ιστορία τρόμου που σέβεται τον εαυτό της, έτσι κι αυτή αφήνει τον αναγνώστη να βγάλει τα δικά του συμπεράσματα.

Μια αληθινή ιστορία. Περιγράφει την αξιοκατάκριτη ζωή και τον θάνατο κάποιου Στουμπ Πίτερ, ενός τρισάθλιου μάγου ο οποίος, με τη μορφή λύκου, διέπραξε πολλούς φόνους, συνεχίζοντας αυτή τη διαβολική πρακτική επί είκοσι πέντε χρόνια, σκοτώνοντας και καταβροχθίζοντας άνδρες, γυναίκες και παιδιά, και ο οποίος, για τους παραπάνω λόγους, συνελήφθη και εκτελέστηκε στις 31 Οκτωβρίου του περασμένου φθινοπώρου στην κωμόπολη του Μπέντμπουρ, κοντά στην Κολωνία της Γερμανίας. Μεταφρασμένο με ακρίβεια από τα Υψηλά Ολλαν-

δικά¹, σύμφωνα με το αντίγραφο που τυπώθηκε στην Κολωνία και μεταφέρθηκε στην Αγγλία από τον ταχυδρόμο Τζορτζ Μπορς, την ενδέκατη ημέρα του παρόντος μηνός Ιουνίου 1590, ο οποίος είδε και άκουσε τα ίδια.

Μια αληθινότετη πραγματεία, η οποία περιγράφει τη ζωή και τον θάνατο του Στουμπ Πίτερ, ενός τρισάθλιου Μάγου.

Όσοι ο Κύριος αφήνει να ακολουθούν τις φαντασιώσεις της καρδιάς τους και να περιφρονούν τη χάρη την οποία τους προσφέρει, στο τέλος, μέσα από τη σκληρότητα της καρδιάς τους και την απόρριψη του πατρικού ελέους Του, μπαίνουν στο μονοπάτι της απώλειας και της παντοτινής καταστροφής του σώματος και της ψυχής. Όπως μπορεί να διακρίνει κανείς πανεύκολα μέσα στην παρούσα ιστορία, ο παράξενος τρόπος με τον οποίο διαπράχθηκαν οι φρικαλεότητες και το μακρύ χρονικό διάστημα κατά το οποίο συνεχίζονταν μπορεί να κάνει πολλούς να αμφιβάλλουν αν πρόκειται για αληθινά γεγονότα ή όχι, αφού διάφορα ψευδή και φανταστικά περιστατικά έχουν μέχρι τώρα παρουσιαστεί σε έντυπη μορφή, κάτι που έχει προκαλέσει μεγάλη δυσπιστία στις καρδιές όλων των ανθρώπων, ενώ στις μέρες μας λίγα πράγματα ξεφεύγουν που να είναι πλήρως επαληθευμένα και που να μην έχουν αναμεμειγμένα μέσα τους κάποιο ψέμα ή κάποια παραποιημένη αναφορά. Ως εκ τούτου, κατά την ανάγνωση τούτης της ιστορίας θα ζητήσω πρώτα μια αναδια-

1. Τα «Υψηλά Ολλανδικά» ταυτίζονταν εκείνη την εποχή με τα «Υψηλά Γερμανικά», τη γλώσσα που χρησιμοποιούσε ο Λούθηρος στη θρησκευτική του μεταρρύθμιση αλλά και οι λόγιοι. Ο χαρακτηρισμός δεν παραπέμπει μόνο στην «εξευγενισμένη» γλώσσα, αλλά και στη γλώσσα που μιλιόταν στην ορεινή νότια Γερμανία, στην Αυστρία και στην Ελβετία, και η οποία τελικά επικράτησε και παραγκώνισε τα «Χαμηλά Γερμανικά» που μιλούσαν στις πεδιάδες της βόρειας και δυτικής Γερμανίας. (Σ.τ.Μ.)

μόρφωση αυτής της γνώμης, στη συνέχεια υπομονή στη μελέτη της, αφού δημοσιεύεται για να δώσει το παράδειγμα, και, τέλος, την επεξεργασία της με τον τρόπο που υπαγορεύει η λογική και η σοφία, λαμβάνοντας υπόψη τον ύπουλο τρόπο με τον οποίο ο Σατανάς κατεργάζεται την καταστροφή των ψυχών και τα σπουδαία ζητήματα που επηρεάζει η καταραμένη εξάσκηση της Μαγείας, καρποί της οποίας είναι ο θάνατος και η αιώνια απώλεια, μολονότι συνεχίζει να ασκείται σε όλες τις εποχές από τους φαύλους και τους πονηρούς επί της Γης με διάφορους τρόπους, καταπώς ο Διάβολος υπόσχεται να τους πραγματοποιήσει. Όμως από όλους τους ανθρώπους που έζησαν μέχρι σήμερα, κανείς δεν μπορεί να συγκριθεί με αυτό το σκυλί της κόλασης, του οποίου η τυραννία και η σκληρότητα κάνουν πασίδηλο ότι προέρχονταν από τον πατέρα του, τον διάβολο, και ο οποίος ήταν φονιάς εξαρχής. Αυτή η πραγματεία θα παραθέσει με τον πιο ακριβή τρόπο τη ζωή, τον θάνατο και τις αιματηρές του συνήθειες.

Στις κωμοπόλεις του Σπέραντ² και του Μπέντμπουργκ, κοντά στην Κολωνία της Γερμανίας, μεγάλωσε και ανδρώθηκε κάποιος ονόματι Στουμπ Πίτερ, ο οποίος από τη νεότητά του είχε μεγάλη κλίση στο κακό. Ασκούσε τις διαβολικές τέχνες από τα δώδεκα μέχρι τα είκοσί του χρόνια και από εκεί μέχρι και τις τελευταίες ημέρες της ζωής του. Σε τέτοιο βαθμό κατακλύστηκε από την καταραμένη του επιθυμία για μαγεία, νεκρομαντεία και μαγανεία, και συγχρωτίστηκε με τόσα καταχθόνια πνεύματα και δαίμονες, ώστε ξέχασε τον Θεό που τον δημιούργησε και τον

2. Αυτό το χωριό ή κωμόπολη δεν έχει εντοπιστεί από τους μελετητές, αν και η κωμόπολη του Μπέντμπουργκ, όπως αναφέρεται στο κείμενο, ή Μπέντμπουργκ, όπως είναι η κανονική ονομασία της, είναι υπαρκτή και βρίσκεται κοντά στην Κολωνία. (Σ.τ.Μ.)

Σωτήρα ο οποίος έχυσε το αίμα του για τη σωτηρία του ανθρώπου. Τελικά, αδιαφορώντας για τη δική του σωτηρία, ο Στουμπ παρέδωσε παντοτινά την ψυχή και το σώμα του στον διάβολο για κάποιες μικρές σαρκικές απολαύσεις σε αυτή τη ζωή, ώστε να γίνει διάσημος και να μιλούν για το όνομά του, αν και με τον τρόπο αυτόν απώλεσε τον Παράδεισο. Ο Διάβολος, ο οποίος τείνει ευήκοον ους στα λάγνα αισθήματα των κολασμένων, υποσχέθηκε να του δώσει οτιδήποτε η καρδιά του επιθυμούσε στη διάρκεια της θνητής ζωής του. Όμως αυτό το άθλιο κάθαρμα δεν επιθυμούσε πλούτη ή αξιώματα, ούτε τη φαντασία του μπορούσε να ικανοποιήσει οποιαδήποτε κοινή, εξωτερική απόλαυση. Είχε μια τυραννική καρδιά και μια σκληρή και αιμοδιψή ψυχή, κι έτσι το μόνο που ζητούσε ήταν να μπορεί να ξεσπά τη μοχθηρία του κατά πώς τον ευχαριστούσε, πάνω σε άνδρες, γυναίκες και παιδιά, με τη μορφή ενός κτήνους, έτσι ώστε να ζει χωρίς να φοβάται ή να διακινδυνεύει τη ζωή του, και ώστε κανείς να μη γνωρίζει ότι ήταν ο δράστης των αιματηρών εγχειρημάτων που σκόπευε να διαπράξει. Ο Σατανάς, ο οποίος διέκρινε σε αυτόν ένα κατάλληλο όργανο για την τέλεση διαβολών, έναν μοχθηρό δαίμονα που χαιρόταν με την επιθυμία του για κακό και καταστροφή, του χάρισε μια ζώνη η οποία, μόλις τη φορούσε γύρω από τη μέση του, τον μεταμόρφωνε αμέσως σε έναν άγριο, πανίσχυρο και πεινασμένο Λύκο, με μεγάλα μάτια που έλαμπαν μέσα στη νύχτα σαν αναμμένοι δαυλοί, ένα μεγάλο πλατύ στόμα, κοφτερά και σκληρά δόντια, κι ένα πελώριο σώμα με πανίσχυρα πέλματα. Μόλις, πάλι, έβγαζε αυτή τη ζώνη, έπαιρνε αμέσως το αρχικό του ανθρώπινο σχήμα, σαν να μην είχε μεταμορφωθεί ποτέ. Ο Στουμπ Πίτερ ήταν πολύ ευχαριστημένος με όλα αυτά, αφού η μορφή του λύκου ταίριαζε με τις επιθυμίες του και συμφωνούσε με την αιμοδιψή και σκληρόκαρδη φύση του. Χαιρόταν με το παράξενο και διαβολικό εκείνο δώρο, αφού

δεν ήταν δύσκολο ή βαρύ στη μεταφορά, αλλά μπορούσε να το κρύψει ακόμα και σε ένα μικρό δωμάτιο. Έτσι, άρχισε να διαπράττει τους πιο φρικτούς και αποτρόπαιους φόνους. Μόλις κάποιο άτομο τον δυσαρεστούσε, ένιωθε μια ακόρεστη δίψα για εκδίκηση, και μόλις αυτό το άτομο ή κάποιος συγγενής του έβγαινε στα χωράφια ή γύρω από την πόλη, το αντάμωνε με τη μορφή λύκου και δεν ησύχαζε μέχρι που να χύσει το αίμα του και να το διαμελίσει. Σύντομα άρχισε να συνηθίζει σε αυτές τις πρακτικές και να απολαμβάνει τόσο πολύ την αιματοχυσία, ώστε μέρα και νύχτα τριγυρνούσε στους αγρούς διαπράττοντας ακραίες φρικαλεότητες. Άλλες φορές, τριγυρνούσε στους δρόμους της Κολωνίας, του Μπέντμπουργκ και του Σπέραντ, ντυμένος κομψά και συμπεριφερόμενος με μεγάλη ευγένεια σε όλους τους κατοίκους της περιοχής. Συχνά χαιρετούσε εκείνους των οποίων τους φίλους και τα παιδιά είχε μακελέψει, αν και κανείς δεν τον υποπτευόταν. Πηγαινοερχόταν σε εκείνα τα μέρη και αν εντόπιζε κάποια κοπέλα, ώριμη γυναίκα ή παιδούλα την οποία ποθούσε σαρκικά με τα μάτια ή την καρδιά, περίμενε μέχρι να βγουν από την πόλη ή την κώμη. Αν κατάφερνε με οποιονδήποτε τρόπο να την ξεμοναχιάσει, τη βίαζε στους αγρούς και, στη συνέχεια, παίρνοντας τη μορφή του λύκου, τη δολοφονούσε με τον πιο σκληρό τρόπο.

Συχνά, πάλι, όταν τριγυρνούσε στα χωράφια, αν τύχαινε να δει κάποια συντροφιά κοριτσιών να παίζουν μαζί ή να αρμέγουν τις αγελάδες τους, ορμούσε ανάμεσά τους ασυγκράτητος με τη μορφή λύκου και ενώ οι περισσότερες έτρεχαν να σωθούν, εκείνος σιγουρευόταν ότι θα άρπαζε τουλάχιστον μία και, αφού ικανοποιούσε τις βρόμικες ορέξεις του, στη συνέχεια τη δολοφονούσε. Εκτός αυτού, αν κάποια του άρεσε ή τη γνώριζε, κυνηγούσε μονάχα αυτήν και, είτε εκείνη έτρεχε πρώτη είτε τελευταία, την άρπαζε μεταξύ των υπολοίπων, επειδή τέτοια ήταν η ταχύτητά

του όσο είχε τη μορφή λύκου, που θα μπορούσε να ξεπεράσει στο τρέξιμο και το γρηγορότερο κυνηγόσκυλο εκείνης της χώρας. Τόσο αποτρόπαιες ήταν οι πράξεις του, ώστε ολόκληρη η επαρχία ζούσε με τον φόβο της σκληρότητας εκείνου του αιμοδιψούς και αδηφάγου λύκου.

Συνεχίζοντας με τον τρόπο αυτόν τις διαβολικές και κολασμένες πράξεις του, μέσα σε λίγα μόλις χρόνια είχε δολοφονήσει δεκατρία κορίτσια και δύο νεαρές γυναίκες στους τελευταίους μήνες της εγκυμοσύνης τους, ξεσκίζοντας τα έμβρυα μέσα από τις μήτρες τους με τον πιο βίαιο και αιματηρό τρόπο, και στη συνέχεια τρώγοντας τις καρδιές τους καυτές και ωμές, αφού τις θεωρούσε εκλεκτούς μεζέδες που ταίριαζαν απόλυτα στα γούστα του.

Επίσης, συνήθιζε συχνά να σκοτώνει αρνιά, μοσχάρια και άλλα οικόσιτα ζώα, τρώγοντάς τα ωμά με το αίμα τους, όπως θα έκανε ένας φυσιολογικός λύκος, έτσι ώστε οι άνθρωποι να μην υποπτεύονται τη διαβολική μαγεία του.

Την εποχή εκείνη ζούσε μαζί με μια όμορφη νεαρή κοπέλα που ήταν κόρη του και την οποία ποθούσε με τον πιο αφύσικο τρόπο, διαπράττοντας μαζί της την απαίσια αιμομιξία, ένα βαρύ και απεχθές αμάρτημα που ξεπερνά κατά πολύ σε σοβαρότητα τη μοιχεία ή την πορνεία, αν και ακόμα και το μικρότερο από τα τρία μπορεί να οδηγήσει την ψυχή στις φωτιές της κόλασης, αν δεν υπάρξει ειλικρινής μετάνοια και το μεγάλο έλεος του Θεού. Την κόρη αυτή την είχε αποκτήσει όταν δεν ήταν ακόμα τόσο παραδομένος στην κακία, και το όνομά της ήταν Στουμπ Μπίελ. Η ομορφιά και η χάρη της άξιζαν όλα τα καλά λόγια που έλεγαν γι' αυτήν εκείνοι που τη γνώριζαν. Όμως τέτοια ήταν η ανώμαλη λαγνεία του και η βρομερή του επιθυμία για εκείνη, ώστε στο τέλος απέκτησε ένα παιδί μαζί της, αφού τη χρησιμοποιούσε καθημερινά ως παλλακίδα του. Το αχόρταγο εκείνο και μικρό κτήνος, παραδομένο στο έργο του κακού, πλάγιαζε επίσης

και με την ίδια την αδελφή του, στις οποίες το σπίτι σύχναζε πολλές φορές, ανάλογα με τα αρρωστημένα προστάγματα της καρδιάς του.

Κάποτε επισκέφτηκε μια γνωστή του, για να διασκεδάσει και να κάνει το κέφι του, και γοήτευσε τόσο πολύ τη γυναίκα αυτή με τα ωραία και κολακευτικά του λόγια, ώστε πριν φύγει από το σπίτι της είχε καταφέρει να πλαγιάσει μαζί της και στη συνέχεια να την έχει δική του οποτεδήποτε ήθελε. Η γυναίκα αυτή ονομαζόταν Κατρίνα Τρόμπιν. Ήταν ψηλή, όμορφη, και είχε την εύνοια και την εκτίμηση όλων των γειτόνων της. Όμως η χυδαία και ανώμαλη λαγνεία του δεν μπορούσε να κορεστεί από τη συντροφιά των πολλών ερωμένων, ούτε και η αρρωστημένη φαντασία του να ικανοποιηθεί από την ομορφιά οποιασδήποτε συνηθισμένης γυναίκας, και έτσι τελικά ο Διάβολος του έστειλε ένα κακό πνεύμα με την όψη γυναίκας, τόσο όμορφης στο πρόσωπο και στο κορμί, που έμοιαζε περισσότερο με κάποιο ουράνιο ξωτικό παρά με κάποιο θνητό πλάσμα — τόσο πολύ η ομορφιά της ξεπερνούσε εκείνη των εκλεκτότερων γυναικών. Έμεινε μαζί της, προς μεγάλη του χαρά, για διάστημα επτά χρόνων, αν και τελικά αυτή αποδείχθηκε πως δεν ήταν τίποτε περισσότερο από μια δαιμόνισσα.

Σε κάθε περίπτωση, αυτό το αισχρό αμάρτημα της λαγνείας δεν κατάφερε να κατευνάσει στο ελάχιστο τη σκληρή και αιμοδιψή ψυχή του. Παρέμεινε ένας αχόρταγος βρικόλακας, και τόσο μεγάλη χαρά του έδινε το αίμα, ώστε δεν θεωρούσε καμιά μέρα ευχάριστη αν δεν έχυνε το αίμα κάποιου. Δεν είχε τόση σημασία ποιον σκότωνε, όσο το πώς τον σκότωνε και τον κατέστρεφε και τι θέαμα θα άφηνε πίσω του. Το γεγονός που θα περιγράψουμε πιο κάτω αποκαλύπτει πόσο ανάλγητη και σκληρή ήταν η καρδιά του.

Είχε αναθρέψει με τον πρόποντα τρόπο τον γιο του, τον οποίο

είχε αποκτήσει στο άνθος της ηλικίας του και ήταν ο πρώτος καρπός του σώματός του. Του έδινε τόση χαρά, ώστε συνήθως τον αποκαλούσε παρηγοριά της καρδιάς του, όμως η απόλαυση που του έδινε ο φόνος ξεπερνούσε τόσο πολύ τη χαρά που του πρόσφερε ο γιος του, ώστε, διψώντας για το αίμα του, κάποια φορά τον παρέσυρε στους αγρούς και από εκεί σε ένα κοντινό δάσος, όπου, βρίσκοντας δικαιολογία ότι ήθελε να μείνει πίσω για να ικανοποιήσει μια φυσική του ανάγκη, ενώ ο νεαρός άνδρας προχώρησε, εμφανίστηκε μπροστά στον ίδιο του τον γιο με το σχήμα και την όψη λύκου, και με ακόρεστη πείνα τον σκότωσε. Κατόπιν, καταβρόχθισε τα μυαλά μέσα από το κεφάλι του, θεωρώντας τα έναν πολύ νόστιμο και εκλεκτό τρόπο για να ικανοποιήσει την άπληστη όρεξή του. Ήταν η πιο τερατώδης πράξη που έχει ακούσει άνθρωπος, αφού ποτέ ο κόσμος δεν γνώρισε ένα τόσο εκφυλισμένο κάθαρμα.

Συνέχισε για καιρό αυτή την άθλια και εγκληματική ζωή του, μερικές φορές με την όψη λύκου και μερικές φορές με εμφάνιση ανθρώπου, κάποιες φορές στα χωριά και στις πόλεις, κάποιες άλλες στα δάση και στα σύδεντρα γύρω απ' αυτές. Το ολλανδικό φυλλάδιο αναφέρει ότι μια φορά συναντήθηκε με δυο άνδρες και μια γυναίκα τους οποίους επιθυμούσε σφόδρα να δολοφονήσει. Για να πραγματοποιήσει τον διαβολικό σκοπό του, και επειδή φοβόταν μήπως οι δυο άνδρες καταφέρουν μαζί να τον νικήσουν, χρησιμοποίησε το εξής τέχνασμα για να τους οδηγήσει στον θάνατο: Μιας και ήξερε το όνομα του ενός, κατάφερε να μετακινηθεί με έναν ύπουλο τρόπο σε ένα σημείο μπροστά από τον δρόμο τους και κρύφτηκε ώστε να μην τον βλέπουν. Μόλις εκείνοι πλησίασαν στο μέρος όπου κρυβόταν, φώναξε τον έναν με το όνομά του. Ο άνδρας εκείνος, ακούγοντας κάποιον να τον καλεί μια-δυο φορές, σκέφτηκε ότι ήταν κάποιος γνώριμος φίλος που ήθελε να αστερευτεί, και έτσι απομακρύνθηκε από

τη συντροφιά του και κινήθηκε προς το μέρος απ' όπου είχε ακουστεί η φωνή για να δει ποιος ήταν. Μόλις όμως βρέθηκε κοντά σε εκείνον τον επικίνδυνο μεταμορφωμένο άνδρα, έχασε τη ζωή του επιτόπου. Οι άλλοι δύο της συντροφιάς τον περίμεναν να γυρίσει, αλλά επειδή αργούσε, ο δεύτερος άνδρας άφησε τη γυναίκα και πήγε να τον αναζητήσει, οπότε κι αυτός δολοφονήθηκε. Βλέποντας ότι κανείς από τους δύο δεν επέστρεφε, η γυναίκα υποψιάστηκε πως τους είχε βρει κάποιο κακό και έτσι, με όση δύναμη είχε, προσπάθησε να σωθεί τρέχοντας. Δεν τα κατάφερε, όμως, επειδή ο γοργοπόδαρος λύκος πρόλαβε την αγαθή εκείνη ψυχή, την οποία πρώτα διακόρευσε και στη συνέχεια δολοφόνησε με τον πιο σκληρό τρόπο. Αργότερα, οι άνδρες βρέθηκαν κατακρεουργημένοι μέσα στο δάσος, αλλά το σώμα της γυναίκας δεν βρέθηκε ποτέ, επειδή το κάθαρμα την είχε καταβροχθίσει με απληστία, αφού θεωρούσε τη σάρκα της γλυκιά και εύγευστη.

Ο καταραμένος αυτός Στουμπ Πίτερ ζούσε έτσι για είκοσι πέντε χρόνια, και κανείς δεν υποπτευόταν πως ήταν ο δράστης τόσων απεχθών και αφύσικων φόνων. Στο χρονικό αυτό διάστημα είχε καταστρέψει και διαφθείρει άγνωστο αριθμό ανδρών, γυναικών, παιδιών, προβάτων, κατσικιών και γελαδιών. Κι αυτό επειδή, όταν δεν μπορούσε, εξαιτίας της επιφύλαξης των ανθρώπων, να παρασύρει στον κίνδυνο άνδρες, γυναίκες ή παιδιά, ξεσπούσε τη μοχθηρία του στα άλογα κτήνη με τον πιο βίαιο τρόπο, προκαλώντας περισσότερο κακό και βιαιότητα απ' όσο θα μπορούσε κανείς να φανταστεί, μέχρι που τελικά η ορεινή Γερμανία αναγκάστηκε να δει την αλήθεια.

Με όλα αυτά, οι κάτοικοι της Κολωνίας, του Μπέντμπουργκ και του Σπέραντ, κινδύνευαν, βασανίζονταν και κακοποιούνταν με τον πιο άσχημο τρόπο από εκείνον τον άπληστο και άκαρδο λύκο, ο οποίος προκαλούσε συνεχώς το κακό. Λίγοι ήταν αυ-

τοί που τολμούσαν να ταξιδέψουν από και προς εκείνα τα μέρη χωρίς τα κατάλληλα μέτρα προφύλαξης, από τον φόβο εκείνου του αχόρταγου και άγριου λύκου, καθώς συχνά οι κάτοικοι της περιοχής έβρισκαν τα χέρια ή τα πόδια νεκρών ανδρών, γυναικών και παιδιών σκορπισμένα στους αγρούς, προς μεγάλη τους θλίψη και αγωνία. Γνώριζαν ότι όλα αυτά τα προκαλούσε ο παράξενος και άγριος εκείνος λύκος, τον οποίο δεν είχαν τρόπο να προφτάσουν και να πιάσουν. Έτσι, όποιος άνδρας ή γυναίκα έχανε το παιδί του, έχανε κάθε ελπίδα ότι θα το ξανάβλεπε ζωντανό, καταλαβαίνοντας αμέσως ότι ο λύκος το είχε αφανίσει.

Εδώ, όμως, θα πρέπει να σημειωθεί ένα πολύ παράξενο συμβάν που αποδεικνύει τη μεγάλη δύναμη και τη φιλεύσπλαχνη πρόνοια του Θεού, που είναι παρηγοριά για την καρδιά κάθε χριστιανού. Πριν από κάποιον καιρό, μερικά παιδιά έπαιζαν σε ένα λιβάδι πλάι στην κωμόπολη, κι εκεί έβοσκαν και κάποιες αγελάδες από τις οποίες πολλές είχαν μικρά μοσχάρια που τις βύζαιναν. Ξαφνικά, ανάμεσα στα παιδιά όρμησε ο άθλιος λύκος, αρπάζοντας ένα όμορφο κοριτσάκι από τον γιακά, με σκοπό να ξεσκίσει τον λαιμό του. Όμως, με τη βοήθεια του Θεού, ο λύκος δεν μπόρεσε να διαπεράσει με τα δόντια του τον γιακά από το πανωφόρι του παιδιού, που ήταν ψηλός, σκληρός και σφιχτά δεμένος γύρω από τον λαιμό του. Οι ξαφνιασμένες φωνές των υπόλοιπων παιδιών, που προσπαθούσαν να ξεφύγουν, τρόμαξαν τις αγελάδες που βοσκούσαν εκεί κοντά, και εκείνες, από φόβο μήπως χάσουν τα μικρά τους, επιτέθηκαν όλες μαζί εναντίον του λύκου με τόση μανία, ώστε εκείνος αναγκάστηκε τελικά να αφήσει το παιδί και να τρέξει μακριά για να γλιτώσει από τα κέρατά τους. Με τον τρόπο αυτόν, το παιδί γλίτωσε και, με τη χάρη του Θεού, παραμένει ζωντανό μέχρι σήμερα.

Την αλήθεια αυτού του γεγονότος μπορεί να βεβαιώσει και ο μαστρο-Τάις Άρτιν, ένας ζυθοποιός που κατοικεί στο Παντλγου-

άρφ³ του Λονδίνου. Είναι ένας άνθρωπος που γεννήθηκε σε εκείνη τη χώρα, έχει καλή φήμη και είναι στενός συγγενής εκείνου του παιδιού. Δυο φορές έλαβε επιστολές που αφορούσαν αυτή την υπόθεση. Η πρώτη επιστολή τον έκανε να αναρωτιέται αν θα έπρεπε να πιστέψει όσα γράφονταν σε αυτήν, αλλά σύντομα, μετά από αίτησή του, του στάλθηκε και δεύτερη επιστολή, η οποία τον ικανοποίησε περισσότερο. Επίσης, και άλλα αξιόπιστα άτομα που ζουν στο Λονδίνο έλαβαν παρόμοιες επιστολές από φίλους τους, που περιγράφουν τα ίδια γεγονότα.

Στο μεταξύ, στη γερμανική κωμόπολη που προαναφέραμε, όλοι προσεύχονταν ακατάπαυστα στον Θεό να ευαρεστηθεί και να τους απαλλάξει από τον κίνδυνο εκείνου του αχόρταγου λύκου.

Παρότι είχαν δοκιμάσει όλες τις μεθόδους που θα μπορούσε να σκεφτεί άνθρωπος για να πιάσουν το αδηφάγο κτήνος, εντούτοις, μέχρι που ο Κύριος να ορίσει την πτώση του, δεν μπορούσαν να πετύχουν τίποτα απολύτως. Παρ' όλα αυτά, συνέχιζαν τις προσπάθειές τους, επιχειρώντας καθημερινά να τον παγιδέψουν. Για τον σκοπό αυτόν, έφερναν συνεχώς μεγαλόσωμα και δυνατά σκυλιά για να κυνηγήσουν το ζώο. Τελικά, με τη χάρη του Θεού, όταν ήταν έτοιμοι και εξοπλισμένοι να τον συναντήσουν, τον εντόπισαν με τη μορφή λύκου και τον περικύκλωσαν, στρέφοντας τα σκυλιά τους εναντίον του, έτσι ώστε να μην μπορεί να ξεφύγει από πουθενά. Σε τέτοια πλεονεκτική θέση δεν είχαν βρεθεί ποτέ πριν. Όπως ο Κύριος παρέδωσε τον Γολιάθ στα χέρια του Δαβίδ, έτσι και ο λύκος βρέθηκε να κινδυνεύει από εκείνους τους άνδρες. Επειδή έβλεπε, όπως είπα, ότι δεν υπήρχε διαφυγή από τον άμεσο κίνδυνο, και νιώθοντας την

3. Μια αποβάθρα στον Τάμεση (Σ.τ.Μ.)

καταδίωξη ξοπίσω του, έλυσε τη ζώνη που φορούσε και έτσι το σχήμα του λύκου χάθηκε και πήρε την αληθινή του μορφή και όψη, με ένα ραβδί στο χέρι, σαν κάποιος οδοιπόρος που βάδιζε προς την πόλη. Οι κυνηγοί, που είχαν τα βλέμματα καρφωμένα συνεχώς πάνω στο κτήνος, βλέποντάς το να μεταμορφώνεται ενάντια σε κάθε προσδοκία, αισθάνθηκαν μια απίστευτη έκπληξη. Επειδή αναγνώρισαν τον άνδρα αμέσως μόλις τον είδαν, πίστεψαν πως ήταν κάποιος δαίμονας που είχε πάρει τη μορφή εκείνου του ανθρώπου. Αναγνωρίζοντας την όψη του, μιας και ήταν παλιός κάτοικος της κώμης τους, τον πλησίασαν, τον πήραν μαζί τους και τον πήγαν μέχρι το σπίτι του. Εκεί ανακάλυψαν πως ήταν πράγματι εκείνος και όχι κάποια ψευδαίσθηση ή φαντασία, και τότε ασυγκράτητοι τον έσυραν μπροστά στους δικαστές για ανάκριση.

Λίγο μετά τη σύλληψή του, τον έβαλαν στο κρεβάτι των βασανιστηρίων, κι εκείνος, φοβούμενος τα βασανιστήρια, ομολόγησε με τη θέλησή του όλα όσα είχε κάνει στη ζωή του και όλα τα κακουργήματα που είχε διαπράξει στη διάρκεια είκοσι πέντε χρόνων. Επίσης, ομολόγησε με ποια μαγανεία είχε εξασφαλίσει από τον Διάβολο μια ζώνη η οποία, κάθε φορά που τη φορούσε, τον μεταμόρφωνε σε λύκο, μια ζώνη που μέσα στον φόβο του είχε πετάξει σε μια συγκεκριμένη κοιλάδα. Όταν οι δικαστές το άκουσαν, έστειλαν ανθρώπους στην κοιλάδα να την αναζητήσουν, όμως εκείνοι δεν βρήκαν τίποτε απολύτως στο σημείο. Μπορούμε να υποθέσουμε πως, αφού δεν βρέθηκε, η ζώνη επέστρεψε στον Διάβολο από όπου και είχε προέλθει, καθώς ο Διάβολος είχε προκαλέσει σε εκείνο το κάθαρμα όλο τον εξευτελισμό που μπορούσε και στη συνέχεια τον άφησε να υπομείνει τα μαρτύρια που άξιζαν στις πράξεις του.

Αφού παρέμεινε φυλακισμένος για κάποιο χρονικό διάστημα, οι δικαστές ανακάλυψαν μέσα από την ανάκριση ότι η κόρη

του, η Στουμπ Μπίελ, και η ερωμένη του, η Κατρίν Τρόμπιν, ήταν συνεργοί σε διάφορους φόνους που είχαν διαπραχθεί. Για όλα αυτά, αλλά και για την άσωτη ζωή που είχαν ζήσει, συνελήφθησαν και αυτές μαζί με τον Στουμπ Πίτερ. Οι αποφάσεις των δικαστών ανακοινώθηκαν στις 28 Οκτωβρίου 1589 και ήταν οι εξής: Ο Στουμπ Πίτερ, ως βασικός ένοχος, κρίθηκε ότι έπρεπε πρώτα να δεθεί σε έναν τροχό, κι εκεί η σάρκα του να αφαιρεθεί από το κόκαλο σε δέκα σημεία με πυρωμένες λαβίδες. Στη συνέχεια, θα του έσπαγαν τα χέρια και τα πόδια με ξύλινο στυλιάρι, και μετά θα του έκοβαν το κεφάλι. Τέλος, το πτώμα του έπρεπε να καεί μέχρι να γίνει στάχτη.

Η κόρη και η ερωμένη του κρίθηκε ότι έπρεπε να καούν γρήγορα στην πυρά, την ίδια ώρα και ημέρα με το πτώμα του προαναφερόμενου Στουμπ Πίτερ. Έτσι, την 31η του ίδιου μηνός, θανατώθηκαν σύμφωνα με τη δικαστική απόφαση στην κωμόπολη του Μπέντμπουργ, παρουσία πολλών ευγενών και πριγκίπων της Γερμανίας.

Παρέθεσα, λοιπόν, ευγενικέ αναγνώστη, την αληθινή ιστορία αυτού του διαβολικού ανθρώπου, του Στουμπ Πίτερ, με την επιθυμία να αποτελέσει προειδοποίηση προς όλους τους μάγους και τις μάγισσες οι οποίοι ακολουθούν άνομα την αρρωστημένη φαντασία τους και με τον τρόπο αυτόν επιφέρουν την απόλυτη εξαθλίωση και αιώνια απώλεια των ψυχών τους. Παρακαλώ τον Θεό να προφυλάσσει όλους τους καλούς ανθρώπους από τη σκληρότητα των μοχθηρών καρδιών τους. Αμήν.

Μετά την εκτέλεση, και σύμφωνα με την υπόδειξη των δικαστών της κώμης του Μπέντμπουργ, στήθηκε ένας ψηλός και δυνατός στύλος, τον οποίο πρώτα πέρασαν μέσα από τον τροχό όπου είχαν τσακίσει το κορμί του, και τον στερέωσαν. Μετά, λίγο πιο πάνω από τον τροχό, τοποθέτησαν σε ξύλινο πλαίσιο το ομοίωμα ενός λύκου, για να αποκαλύπτει σε όλους τους αν-

Θρώπους τη μορφή με την οποία ο ένοχος είχε διαπράξει εκείνες τις φρικαλεότητες. Στην κορυφή του στύλου τοποθέτησαν το κεφάλι του μάγου, και γύρω από τον τροχό κρέμασαν δεκαέξι ξύλινα ραβδιά μήκους μιας πιθαμής το καθένα, ώστε να αντιπροσωπεύουν τους δεκαέξι ανθρώπους που ήταν απολύτως επιβεβαιωμένο ότι είχαν δολοφονηθεί από εκείνον τον άνθρωπο. Η ίδια απόφαση όριζε η κατασκευή να παραμείνει εκεί ως μνημείο σε όλα τα χρόνια που θα ακολουθούσαν, ώστε να υπενθυμίζει ποιους φόνους είχε διαπράξει ο Στουμπ Πίτερ και ποιο ήταν το τέλος του, όπως προκύπτει ξεκάθαρα από την κατασκευή.

Μάρτυρες για την αλήθεια των προαναφερθέντων: Τάιζ Αρτίν, Γουίλιαμ Μπριούαρ, Άντολφ Στεντ, Τζορτζ Μπορς. Πολλοί ακόμη υπήρξαν μάρτυρες των ίδιων γεγονότων.